

A fa

Láttam egy fát. Öt vaskos ágban folytatódott a rövid törzs. Olyan volt, mint egy nagy, kérges, nyitott tenyér. Egyik ágát hajlatban levágták. Kettő összezsavarodva tartotta egymást, szinte párhuzamosan a föld felett. Másik kettő pedig ? a legkevésbé vastag ? merészen növekedett felfelé.

Annyira különös volt a látvány, hogy megálltam és úgy néztem sokáig. Érdekes volt és elgondolkodtató! Nem ilyenek vagyunk-e mi is? Egy a gyökér, Jézus Krisztus! Közös a törzs, az Eklézsia.

Egyik ága sérült, talán betegség, vagy vihar sújtotta. Kettő fáradtan támogatja, öleli, karolja fel egymást, alig bír kellő magasságban a föld felett maradni. De tartja magát és hozzá nőtt társát, mert szélben és fergetegben edződött, erős ág!

A középső kettő felfelé tör akadálytalanul. Igaz, ezeknek az átmérője a többihez képest kisebb, éppen ezért a teherbírásuk is csekélyebb. De így öten együtt, egy gyökérből kihajtva és általa megtartatva olyanok, mint Istenünknek az Ő gyülekezetén keresztül megnyilvánuló, kitárt, ajándékozásra, gyógyításra és megtartásra kész tenyere.

Láttam egy fát. S ez a fa megtanított valamit.

2009.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalek.hu